

Az Imagináció, más nevén a Teremtés, a Mentalizmus, a M...

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: September 23, 2018, 3:56 am

Dénes Albert A természettudományos tájékozódások megvalósításában metafizikai tájékozódások vannak, amelyek megadják az emberi létet, az élet kereteit, mintegy alapját képezik egy olyan valóságunknak, amelyben vagyunk, és amelyben megnyilvánulunk. Mindeddig számára sem lehetett arra a tudományos vizsgálódásban, hogy tulajdonképpen metafizikai valóságunkban merthelyki az egyik valóságunkat, mert ez elsősorban kényelmetlen volt az objektív, csak a tárgy bizonyítékokra támaszkodó tudásunknak. Most azonban - legalábbis a tudomány egyik ága - szembeállni kezdett azzal a ténnyel, hogy ez az egész lét és az élet nem annyira racionális, mint ahogy eddig véltük, és ahogy ezt még be is akarták bizonyítani a tudományon. Az újabb, a valóságunkra vonatkozó tudományos felfedezések, amelyek valamelyest kezdtek nyitni a metafizika irányába, tulajdonképpen nem is felfedezések, hanem a tiszta metafizikai tudásban az emberrel egyidőben a természet is ismeretek. Tehát nem is felfedezések ezek valójában, hanem elismerése annak, ami megvolt, megvan és meglesz az ember létezésében. A valóság fogalma egyszersmind a tájékozódás fogalma is, mert azon nyomban, hogy bármilyen megközelítést teszünk a valóságunkra vonatkozóan az már valami, ami határ, keret, szabály, alak, alakzat, forma, szám, tehát az már egy meghatározás, amelyben a valóság valóság, és amely meghatározáson kívül a valóság már nem valóság. Utóbbi esetben csak akkor áll helyre a meghatározási keretből kilépett, valóságunk-vesztett valóságunk a valóságunk, ha a meghatározási kereteit újra alkotjuk. Ezt juttattuk tulajdonképpen egészen idáig. A valóságunk mindig keretekbe zárt valóság volt. Aztán a valóságunk keretek számára bizonyultak, kénytelenek voltunk azokat átfogalmazni. Mintha a valóságunk adná a kereteket és nem a keret a valóságot. Valójában így is van, és ezzel el is érkeztünk az első metafizikai, vagy más szóval egyetemes tájékozódáshoz, az imagináció tájékozódáshoz. Az imagináció tájékozódás egészen egyszerűen azt mondja ki, hogy azzal egyet, hogy mi emberek teremtett létünk vagyunk, teremtett létünk is vagyunk. Mit teremtettünk? Valóságot, állapotokat, különböző jelenségek formáját. Ez tehát nem egy olyan tájékozódás, amely azt mondja ki, hogy mit szabad és mit nem szabad tenni. Valójában a tájékozódás az az embernek, hogy mi az, ami tilos, és mi az, ami kötelező, és hogy mindez milyen skatulyát jelent a számára. Ez a tájékozódás, akárcsak a többi metafizikai tájékozódás nem azt mondja ki, hogy mit szabad és mit nem, hanem azt mondja ki, ami van. Vagyis, hogy teremtett létünk vagyunk, mi emberek, valóságot, létet, különböző jelenségek állapotokat, megnyilvánulásokat teremtettünk. Rá kell nézni az imagináció tájékozódás. És most kell megvizsgálni ennek bármely, részletesebb kifejtése. Először is a kérdés, hogy hol tartunk most? Az emberek jelentős része még mindig abban a naiv álláspontban áll, hogy a valóság, az élet, az állapotok csak úgy jönnek a maguk spontán áramlásában és mintegy

keresztül folyik rajtunk, passzív befogadói látni. Az ilyen álláspontra az is kivetkezik, hogy mi semmit sem tehetünk, nem rendelkezünk az életünk felállítását, ezt úgy kapjuk valami felsőbb erőtől - ajánlatos jól viselkedni, mert ha megharagítjuk az életünket adó felsőbb hatalmat, akkor megbüntet minket és vagy elveszi tőlünk az életet, vagy olyan állapotokat mér reánk, hogy ahhoz képest még a romlás is megkönnyebbüléssé válik. Az emberiség ezen részével kapcsolatosan nincs mit félőnk, hiszen az emberiség az emberiség. Ha azt mondja valaki nekik, hogy "a valóságodat Te magad teremtetted meg és Te vagy ez a felelős", akkor nagyon gyanakodva néz reánk, mintegy nem tudja eldönteni, hogy az elmúlt években megláztuk-e vagy csak egyszerre az "ékelet szellemi szekták" csoportjába helyezzen. Az emberiség ezen része az "ineptia mysteri"-ban szenvedünk. Nem tudjuk, nem is akarjuk elfogadni, hogy a valóság, a lét az élet egy kicsit tágabb, mint ahogy minket arra ösztönöz meggyőzt. Van azonban egy másik rész is az emberiségnél. Az a rész, amely tisztában van azzal, hogy van imagináció vagyis mágiá, és ezzel rendelkezik az ember, sőt ez az, amivel elsősorban rendelkezik. Ezek az emberek tudják, hogy az ember életében minden az imaginációból indul ki. Úgy azt is tudják, hogy ha el akarjuk érni a céloinkat, akkor az imaginációból kell kiindulniuk. Először szeretettel saját tetteink el a félőnk, vagyis az imagináció technikáit, legyen az vizualizáció (belső képalkotás), vagy mantrázás (bizonyos mondatok ismétlése) vagy még sok más egyéb praktika. Tudják, hogy a siker titka a siker tárgyjal kapcsolatos pozitív kárpóztalkotás, gondolkodás és az, amit a gy akarnak, az meg is valósul, hiszen az imagináció tervnyeknek megfelelően valóban megkalkul az ember valósgteremtő képessége. Ha ezeknek mondja valaki, hogy létezik az imagináció tervny, nem mondhatjuk székelymokra, hiszen azok azok, akik konkrét életükben egészen tapasztalati szinten kipróbálták ezt a tervny. Azonban - ami nagyon gyakran előfordul - metafizikai tárgyak közöttük itt véget is ér, és a további, ugyancsak metafizikai tervnyek nem ismerése miatt válságha kerülnek. Imaginációjuk által bevonzzuk magunknak azt, ami kell nekik, de nem székelynek a további kárpóztalkotásokkal. Ás így járunk, mint aki felfedez egy új világot, amely csodás gyorsasággal rápárt az embert, és csodásan irányít - that is, azonban mikor a új világot csoda-nagy sebességgel székelyguld, akkor markol belőlük a gondolat, hogy félőnk nem gondoskodtak. Úgy kárpóztalkotásnyeszerre csakis a valaminek való elő drámai újtközés áll - thatja le őket. Az Ársi, tiszta, metafizikai hagyomány, az egyetemes emberi alapállás tan-társa mindig kihangsúlyozta, hogy az imaginációval csak a megtisztított tudatossággal, szellemmel lehet bízni, vagyis teremteni. Ha nem a gy tervny, semmi más nem lesz belőle, mint fekete mágiá, még akkor is, ha az ember magasztos eszmét, idejlokat magyaráz bele. Ha már idjig eljutottunk, fontos lenne azt is megtudni, hogy mi is az imagináció? Az imagináció az emberi létnek a kárpóztalkotás. Minden ebből indul ki. Tudjuk, hogy egy ember szellemből, lélekkel és testből tevődik össze egészen egészen. Az imagináció ennek a hármasszetevadásnak a találkozásánál van jelen, de úgy hogy e három kárpóztalkotás ez képezi. Ás így is fel lehet fogni, mint egy olyan szellemi szervet, mint a fizikai-biológiai testben a szív vagy az agy. Azonban annál tágabb, mert ez - mint az imagináció - az emberi létnek valógszerű gyökere, kárpóztalkotás, létésének bázisa. Ezért első számú metafizikai tervny az imagináció tervny. Minden érzés, kép, gondolat, megnyilvánulás, akarat, cél stb. innen indul ki és ide tér vissza. Ez nyilván az imagináció. Mindezek mellett még sincs úgy, hogy az imagináció kárpóztalkotás az embert. Hiába, hogy az imagináció az ember legmélyebb létezősi gyökere, kárpóztalkotás, eredete, az embernek mégis képezzet szerezhet, hogy a saját imaginációjával tudatosan bízjon, tehát, hogy ura tudjon lenni a saját imaginációjának. Ezt tan-tja meg az igazi metafizika. Tehát ebben a megvilágításban az ember tágabb, mint a saját imaginációjá, még akkor is, ha az imagináció létnek a legkiszélsőbb helyet foglalja el. Tehát az ember imaginációjával teremt. Valóságot teremt. Állapotokat, helyzeteket, eseményeket valóst meg. Hogy ha tiszta lenne ez

az imagináció más néven a Teremtés, a Mentalizmus, a Mágia törvénye
tudatosság, a metafizikai emberi alapállás, akkor semmi gond nem lenne az emberben az egyetemes morális-szellemi
ezzel kapcsolatosan az érzések. Azonban tudott dolog, vagyis tény, hogy az ember imaginációja fel van telve
zavaros tartalmakkal, képzetekkel, gondolatokkal, amelyek olyan valóságokat valóságosnak meg
állítanak, amely inkább egy reális világ, mintsem a tiszta, ember, ragyogás szeretet és
fény valóság. Ezt nincs is mielőtt bizonyítani, aki nem hinné el, egy kicsit nézzünk körül a
világban, a természetben az ember be kell látnia, hogy bizonyítékra nem szorulhat a tényről van szó.
Imaginációnk zavara miatt korrupt valóságokat teremtünk, betegségeket, szakszervezeteket,
gyógyászati intézeteket, tragikus történeteket vagy olyan sikereket, amelyek megkérdőjelezhetők.
Az emberiség az imagináció megzavaródásában szélsőséges határhoz érkezett. Itt van az a
határ, ahol az egyáltalán az embernek levő egyetemes bölzséire emlékeznünk kell. A
megzavarodott imagináció pártfog-pártfog, a tudatos személynél uralma nélkül meg a maga
típus, metafizikai természet és funkciója szerint csak teremt, olyan valóságokat, amely jóval
többet haladja a reális világ netán-részek kárpótlásáért. Ugyebár itt is a kárpótlás. Első lépés,
hogy az imagináció a tényre vonatkozik, amely azt is kimondja, hogy az imagináció állítanak teremt,
megszámláljuk az és megvizsgáljuk saját egyéni életünkben, hogy mit is teremtettünk
magunknak. Amilyen állapotban, helyzetben találjuk magunkat ezen vizsgálás során, azt
teremtettük. Tehát az elindulás nagyon egyszerű. Sem életünk, sem társadalom, sem a fonál,
sem a számláló nem teremtettük, s fűkötést nem tudjuk megváltoztatni, azt az állapotot, amiben
vagyunk. De nem teremtette helyettünk semmiféle felsőbb hatalom, legalábbis túlságosan féltékenyen
felsőbb hatalom. Az állapotot, amelyben találjuk magunkat, azt mi magunk teremtettük. Ha zavaros, ha
tisztább, egyértelműbb állapotunk van, ennek a valóságnak a látását mi magunk alkottuk
meg. Ha ez tudatosul bennünk, az első lépésben is vagyunk. Mert ezzel egyet a
felelősséget is egyszerre magunkra vettük. Ezt nem nagyon szeretik általában, mert könnyebb
azt mondani, hogy a társadalom vagy a más ember, vagy a sors okolható valamely nemkívánatos
helyzet, állapot miatt. Az imagináció a tényre vonatkozó azzal szembeállít, hogy a jelen-valóságunkat mi
magunk, saját magunknak teremtettük. Azzal is szembeállít, hogy ezután sem fog másképp lenni, a
továbbiakban is mi leszünk saját valóságunk teremtői. Harmadszorra azzal is szembeállít, hogy mi
mindannyian, mint valóságunk megteremtői, nemcsak a saját egyéni valóságunkat teremtjük meg,
hanem az egész emberi közösség valóságát, az ezáltal felelősséggel tartozunk
egymásnak. Egy a legelső megteendő lépések között nem az tartozik, hogy egy minél
hatékonyabb imagináció gyakorlatot találjunk, amellyel gyorsan meg tudjuk állítani azt, amire
már olyan régen vágyunk, hanem az, hogy felmérjük, hogy eddigi életünk során milyen
képek, végzettségek, szándékok, erőforrások, célok, tudattalan, vagy csak részben tudatos, vagy
tövesen tudatos tartalmak vezettek el ideig, ahol most élünk vagyunk a jelenünkben. Ha egy
járnak el, akkor lassan-lassan ki fog rajzolódni az imaginációnk az eddig megtett életünk
közvetlen el nem szakítható kapcsolat és látni fogjuk tisztán, hogy milyen végzettség, milyen
elkövetésünkkel mi kapcsolatban valósult meg. Maga ez a gyakorlat nagyon egyszerű,
inkább igénytelen tiszta és szűz, mintsem magasfokú szellemi tudás, ami csak nagy-nagy
gondolkodás kiváltás. Imaginációját mindenki elérheti, megvizsgálhatja, tisztázza.
Mindenkinek jó megérteni, hogy képzetek, akarata, szándéka, végzettsége vezette el. Mindenkinek
lehet ilyen értelemben véve a saját maga metafizikusa. És kell is, hogy az ember mindezt tudatosítsa
magában. Az első lépések között tartozik tehát a tudatosítás. Kell tudatosítanom, hogy
teremtő vagyok, aki a valóságomat, amelyben létezek elsősorban magam teremttem meg. Már az
imaginációja, vagyis már az ember teremtője tevékenysége is hatással van az életemre, de amit
elsőrendűen fontosnak kell tartanom, az az amelyre felelősséget kell vállalnom, a saját
imagináció. Miután mindez letisztult egy emberben, tehát sikerült kialakítani a kellő
tudatosságot az imaginációval kapcsolatosan, azután már fel lehet tenni a kérdést, hogy mit

akarok megvalósítani további cseletem során, és hogy hogyan kell megvalósítani az imaginációt, hogy a terveim megvalósuljanak. Tehát, magával az imaginációval való szándékos művelet tudatos művelettel kell járjon. Szándékosan lehet tenni vagy nem tenni valamit, tudatosan tenni vagy nem tenni azonban mást jelent. Van kétféle művelet, a szándékos és a tudatos művelet. Az imaginációval való műveletek, amelyek valószínűleg teremtő műveletek tudatos hozzájárulásra van szükségük. Le kell tisztáztanom, hogy mit akarok elérni, miért akarom azt elérni, ha megérem, akkor abból mi következik. Belátható, hogy az imagináció műveletek nem csak valami misztikus-varázslatos-okkult praktikák, hanem nagyon sok logikai erőfeszítést is igénybe vesznek, amit megkérlelni nem lehet. Ha az imaginációval teremteni akarok egy olyan cseleket, állapotot amelyre vagyok és amit legjobb lelkiismeretem szerint helyőnvalónak tartok, meg kell értenem a műveletek alapjában lévő logikát, vagy másképp szólva, tekintettel kell lennem a további metafizikai törvényekre is. (Vibráció, Megfelelés, Karma, Polaritás stb. néven vagy akár nevek alatt ismeretes egyetemes törvények.) Ma nagy kvalitásnak számít a járt, kielégítő, kényelmes, biztonságos, karmajó, snyira lévő műveletekkel és izgalommal telített cseleket. Ez a mai ember ideálja, amelyet meg akar valósítani. Egyesek azt hiszik, hogy ezt a művelettel lehet csak elérni, ezért állandóan rohannak, hogy megszerezzék, amire vágynak. Mások tudnak valamit arról, hogy a dolgok belőlük kezdődnek, ezért az imaginációra szuggesztív hatást műdszerekkel segítik egyébként kielégítő műveleteiket. Még vannak olyanok-ek sokan- akik az imaginációra semmit sem tudnak, ezek azok, akik saját cseleket passzív részesvevői. Vallásba, tudományba vagy másként átvett műveletekbe kapaszkodnak, mert legtovább áll a gondolat, hogy ők teremtők. Ha vallásos, még is vágol, hogy mersz olyan kijelentést tenni, hogy teremtő vagy, amikor csak az Isten a Teremtő. A tudományba kapaszkodó cinikusan és főleg lenézően lerázza, hogy ugyan márt, ké-méld meg ott a misztikus zagyvaságot, hiszen pontosan dokumentált adatokkal rendelkezik az illető, hogy hol tartunk most a valószínűségben! Az imagináció törvénye egyben a lehetőséget és a szabadságot is jelenti. Miután tisztáztuk a művelettel, hogy teremtőnk- hisz akár vallásos, akár tudományos magyarázatokkal akar kibővíteni valaki a teremtői felelősséget, a személynél cseleket, sorsát őgyis maga teremti meg- lehetőségek, szabadság adódik arra, hogy cseleket, sorsunkat a saját legtisztább lelkiismeretünk szerint tudjuk alakítani, irányítani, rendezni. Csak egy valószínűleg meg a Szent Péternek az az igazság, "Eljetelek a lelketek szerint", vagy hogy "Léssatok egy lelketekkel". Másképp nem. Az imagináció máskülcsa a létezés. A létezés egyben alkotás is, vagyis teremtés is. Ha megnevezünk egy képet, a vele kapcsolatos értelmezés által teremtődik meg az értelem, vagyis a létezés alapjában véve az értelmet teremti meg. Szoktuk mondani, "hogy nem látjuk a értelmét" valami olyan dolognak, cselekvésnek, amely hibavalónak tűnik, vagyis amelynek nincs értelme. Kép, létezés, értelem, teremtés, valószínűleg, imagináció- ezek mind egyenrangú metafizikai szavak, amelyek állandóan kölcsönhatásban vannak bennünk. Ezek köpezik egész cseleket, létezésünk alapjait. Ha ezek zavarosak, az egész sors, az egész cseleket összezavarodik, de mondhatjuk úgy, hogy maga az ember zavarodik össze, aki aztán megélt a maga zavart, konfúz, beteg állapotait. A szellemi hagyomány nemcsak az imagináció elsődleges fontosságát tudott, hanem arról a létezésben bekövetkezett katasztrófákról is, amit bűnbécsnek, vagy létezésnek is neveznek. Tehát tudott és tud arról, hogy az ember imaginációjában és egy egész lényében megtévesztett, csonkított, erőtlen, tehetetlen, beszennyezett volt, vagyis hogy lezuhant. Az az állapot amelyben vagyunk, tehát nem természetes, nem normális és aki azt állítja, hogy minden a rendjében van, mit sem tud az ember leglényesebb dolgai felül. Törtek, csonkított, korruptak vagyunk, de a lehetőségek megvan arra, hogy megtisztítsuk, kiegyensúlyozzuk, egészítsük, egészítsük, egészítsük, egészítsük, valószínűleg tsuk, nem magunkat s az egész metafizika erre vonatkozólag ad információt. A pszichológia ezt úgy

nevezi a maga mádján, hogy integrált szemlélyisággá kell árteljesítk, fejlesszük magunkat, a beteljesés, a teljességget kell keressük. Mindebben az ájra egységessé válsi folyamatban az imagináciánk jelenti azt az alapot, amelyet nélkülözni nem lehet. Azzá válnunk, amit az imaginációnkba, mint alapvető vézi, kópet belehelyezünk. Ha az óp, normális, egésszeség, tiszta, já kedély, derés, szerető és szeretetremóltó ember kópet sikerül, mint alapvető vézi, látomást, kópet az imaginációnkba helyezni, az metafizikai természetű és mákódó szerint megvalósítja, realizálja e kópet, vagyis a felsorolt tulajdonságokkal rendelkező embereké fogunk válni. Tulajdonképpen ez a cél. Emberek vagyunk, de megtéretett emberek, a látott korrupciója és egyben a saját korrupciónk, Hamvas szavával, rongáltságunk által megtéretett emberek és célnünk nem is lehet más, hogy az ópsóget, az egésszéget, a teljes és egész emberi mivoltunkat helyreállítsuk. Egész letünk erről szól, ha nem vettük volna észre. A tiszta, az ási hagyományokra, a kinyilatkoztatásra alapuló metafizika nélkülözhetetlen segítség abban, hogy visszataláljunk lányegi álmagunkhoz. Első lépés az imaginációnkra kell ráismernünk, mint saját teremtőerőnkre. Ez az imagináció tőrvénye. Tőrvény azórt, mert akár tudomásul vesszük, akár nem, ez a bennünk levő teremtoerő állandóan munkálk, teremt, elénk (és belénk) hozza a valóságot. További lépés az ógig kell mennünk a kővetkező tőrvények alapos megórtésén is. Csupán az imagináció tőrvényéből nem tudjuk az egész megórteni és hogy egybe tudjuk látni egész létezésünket, abban a tőbbi metafizikai tőrvény megismerése segít. Míg mielőtt továbbmennék a további kilenc tőrvény leírásában, fontos megjegyezni, hogy a szemlélyes megórtés ezeknek a tőrvényeknek a széles horoszkóp teszi lehetővé. Ágy, a z egyetemes tőrvény csak egy elemlet, egy tan lenne a tőbbi kőzít, ha nem lenne egy szemlélyes lekőpezési rendszer, nevezetesen a széles horoszkóp. Az asztrológiában minden tőrvénynek megvan a megfelelője, a szimbolikus hordozója és a kőlnbázis széles horoszkópokban látható, feltárá; vlik, hogy az illető szemlély milyen egyetemes elvekkal, létezési princípiumokkal, vagyis tőrvényekkel kerélt problematikus kapcsolatba. Ilyenformán, amit általánban megfogalmazhatunk az egyetemes tőrvényekről, az egészen szemlélyes megvilágást nyer egy ember óletében, az ember egyéni szé-nezetével, tulajdonságaival, szemlélyes látsá;val stb. Ha most az imagináció tőrvényénél tartunk, valamint az asztrológiánál, tudnunk kell, hogy az imaginációhoz legközelebb a Nap áll, de analogikus megfelelője van az Uránusszal is. Végül az imagináció és a Nap analógiája nem egy merev megfelelő, hanem egy elsődleges megfeleltetés, ami meg is állja a helyét. A Nap a szemlély, az egyéni ántudat, a teremtő princípium, amely egyben főny is. A szellemi arany főny, vagyis az órtelem mindent átvilágást főny, a szólás princípium. Világos, tehát, hogy miórt ez feleltethető meg elsődlegesen az imaginációnak. De mivel nem minden májst kizáró megfelelő sról van szó, ágy- lehet, hogy furcsán hangzik- de az egész széles horoszkópot ágy lehet tekinteni, mint az illető ember imaginációjának tőkrót, annak szimbolikus és egzakt lenyomatát, amelyből sok mindent kiolvashatunk, ha megtanuljuk ezt a nyelvet. Ha már az analógiánkál, vagyis megfelelőseként tartunk, nem árt megjegyezni, hogy az ugyancsak ási szellemi tudomány és szemlélyes óletgyakorlatot jelentő alkámiában a finom-tás, a szublimáció mávelete felel meg az imagináció tőrvényének. Vagyis ez áll legközelebb ahhoz az aranyhoz, amit az alkimisták kerestek, amit keresnek. Mi is alkimisták vagyunk és az aranyat keressük. Mint ahogy imaginációnk által akár tudatosan, akár tudattalanul teremtünk, ugyanógy alkimisták is vagyunk. Lehetetlen, hogy az embernek ne legyen állandóan valamilyen belső, lelki-szemlélyi természetű kőmiai tevékenysége, ez óppen olyan, hogy nincs olyan ól ember, akinek ne lenne órkeringése, és óre ásszetételében ne játszódnak le bizonyos biókőmiai folyamatok, amelyek kellene az óletben maradéshoz. A Nap főme az arany. Az

asztrológia Napja, az imagináció, a finomságszervelete és az arany szoros metafizikai összefüggésben vannak. Szellemi aranyról van szó és megnyugodhat mindenki, hogy az igazi alkimisták nem a fizikai aranyat kerestek olyan nagy lendülettel, hanem a szellemi aranyat, vagyis az érzés és szeretet által áthatott, romolhatatlan létezés helyreállítását saját lényükben és világukban. Arról is tudtak, hogy "ha felemelkedek, az egész világot magammal emelem", vagyis egész szellemi aranykeresésük nem egy egoista áldvkerés volt, vagy valamiféle okkult fantazma után való buzgó rohanás, hanem egyetemes emberi alapállásból káprvetkező tevékenység- felelősség álmagjárt és az egész emberiségért. Ezeknek a megfelelőseknek az ismeretében most már tovább léphetünk a második korszakhoz, a rezonancia korszakához, amelyet még a vibráció, vagy az affinitás korszakának is neveznek. Dönes Albert A folytatás kötetében!